

neder, naar de komme ind i Loven, vilde komme til at staa i skjærende Modsetning til den tidligere Lovgivning. — Min ærede Gjenbo (Ogenbøll) fremhævede nogle meget morsomme Exempler paa, hvorledes et enkelt af Udvalgets Forslag vilde komme til at virke. Det er jo imidlertid meget let, hvilket System der end bliver opstillet, at nævne Exempler — Exempler, der naturligvis eer Undtagelser —, som i og for sig forekomme. En at søge til et absurd Resultat. Det Samme kan naturligvis gjøres ogsaa under det System, vi nu leve under. Det Forsørgelses hjem, som nu er hverves ved 5 Mars uafbrudt Ophold, brydes som bekendt ved blot 1 Maanedes Fraværelse. Hvis man altsaa vilde gjøre sig Plid for at opstille kuriøse Tilfælde, kunde man under den nuværende Tilstand opstille det, at et Individ, som efter 18-aars Alderen har levet 40 Aar i en Kommune, bløt med en Afrydelse hvert femte Aar af 1 Maaned, ikke vinder nogen Forsørgelsesret der, skjøndt han i Virkeligheden har tilbragt 39 Aar og 4 Maaned i Kommunen. Det ene Exempel kan opstilles lige saa godt som det andet, men den Slags Exempler bevise Intet som helst. Jeg tror derhos, at det ærede Medlems Argumentation imod Flertallets § 00 ramte ikke Hovedreglen men kun Undtagelsen, den Undtagelse, der er stillet for at lette Almindeligheden. Det vilde derfor være ganske i sin Orden, om man, dersom der forelaa Forslag om at udskyde andet Stykke af § 00, vilde gjøre opmærksom paa, at dette kunde føre til saadanne Konsekvenser. Ingenlunde for at yppe yderligere Strid med min ærede Gjenbo, men kun for at søge klaret et Spørgsmaal, som det ærede Medlem har reist, skal jeg tillade mig at bemærke, at naar der foreligger et Lovbud, som siger, at den og den Myndighed har en Ret til at kræve en Erklæring af det og det Individ, saa forekommer det mig meget tvivlsomt, hvorvidt der da desuden skulde behøves en Bestemmelse om, at Individet er pligtig til at afgive saadan Erklæring. Jeg tror ikke, at det ærede Medlems Bemærkning rammer; hvis den imidlertid ramte, kunde den samme Anke gjøres imod Regeringsforslaget, thi Udtrykket i Regeringsforslagets § 44 er akkurat det samme; ogsaa der er der kun Tale om Fattigbestyrelsens Ret til at kræve Oplysning, men der er ikke tilføjet Noget om, at Individet er pligtig til at give denne. Jeg kan ikke Andet end meget paafjærme den Støtte, som Udvalgets Flertal fik gennem Udtalelserne fra det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Madvig), skjøndt ganske vist det ærede Medlems Udtalelser snarere gik ud

paa at angribe Mindretalsforslagene end paa direkte at støtte Flertallets. Der er særlig en Rantke, som det ærede Medlem fremførte, som jeg ønskede nu at staa fast, det er den, at det ærede Medlem meget godt kunde gaa ind paa, at man tillagde de Ophold, der laa længere tilbage i Tiden, en mindre Betydning end det sidste Ophold. Det forekommer mig, at netop den Rantke har fundet sit Udtryk i Flertallets Forslag, det vil sige, naar man læser Flertallets § 0, saaledes som Flertallet ønsker den forstaaet. Jeg tror, at det allerede tidligere er anerkjendt, at Flertallet ikke — ligesaa lidt som Regeringen har havt til Densigt, at dets § 23 skulde forstaaes saaledes — har villet, at dets § 0 skulde forstaaes paa den Maade, som det ærede 6te kongevalgte Medlem har forstaaet den og har forstaaet den med Ret, naar man vil se skarpt paa den. Flertallets Forslag gaar nemlig ud paa, at 5 Aar som sidste Ophold have lige saa megen Betydning som 10 Mars tidligere Ophold, og det er jo altsaa den Rantke, som det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds siger, at han kan gaa ind paa. Jeg beder kun dette noteret allerede her, fordi det forekommer mig, at det muligen senere kunde faae en praktisk Betydning. Jeg skal nu komme til, hvad der synes mig egentlig at være det foreliggende Hovedspørgsmaal, og det ærede Mindretal maa forlade mig, at i mine Rantker er Hovedspørgsmaalet ikke dette, om Mindretalsforslaget skal vedtages eller ikke. Hvis jeg har opfattet Diskussionen ret, dreier Spørgsmaalet sig om, hvorvidt Flertallets Forslag skal vedtages, eller om det ærede 6te kongevalgte Medlems Forslag skal vinde Stemmeflerhed for sig. Naar man, hvad man er fuldt berettiget til, betragter Flertallets § 00 som en særlig for sig staaende Bestemmelse, der kan vedtages eller forkastes efter det Forslag, der er stillet under Nr. 15 af det ærede kongevalgte Medlem, saa bliver der tilbage Udvalgsflertallets § 0. Spørgsmaalet bliver altsaa, om det Forsørgelsessted, som anvises i § 0, eller det Forsørgelsessted, som anvises gennem det kongevalgte Medlems Endringsforslag under Nr. 12 og 13, har mest Tiltalende ved sig. Dersom jeg har opfattet spredte Ytringer i Salen, til dels fremkomne under de Foredrag, der ere hørte, urigtigt, saa tror jeg at kunne antage, at ikke saa her ere af den Formening, at den nugældende Regel for Erhvervelse af Forsørgelsesret, nemlig ved 5 Mars uafbrudt Ophold, tilstaaer mere end nogen af de nye Regler, der ere opstillede. Til de Herrer, som maatte være af denne Anskuelse, vil jeg ganske særlig anbefale Vedtagelsen af Flertallets § 0 i